

[Dohrmann]

Men jeg kom egentlig herop, fordi hr. Glønborg fra Kristeligt Folkeparti nu, da han havde sit andet indlæg, talte om demokrati. Jeg vil vove den påstand, at hvis der er nogen, der ikke kan tillade sig at bruge ordet demokrati i forbindelse med denne sag, så er det Kristeligt Folkeparti, for hvad var det, ordføreren sagde i sit første indlæg? Jo, han sagde, at det, at partierne nu havde gramset partitilskud – altså skatteydernes penge – til sig, ikke berettigede til nogen som helst offentliggørelse af regnskaber, og dér er jeg ét hundrede procent uenig. Det, man har gjort med partitilskuddene, er jo, at nu er man begyndt at bruge løs af skatteydernes penge. Man tvinger folk til at betale til politiske partier, og dermed er situationen en helt, helt anden.

En ting er, at man fuldstændig uretfærdigt pålægger skatteyderne at betale til politiske partier, men det mindste, man kan gøre, efter at man har gjort det, er da at lade de stakkels plagede skatteydere vide, hvad pengene egentlig anvendes til, om man rejser til Bermuda for pengene eller man nøjes med at tage en god middag nede i Snapstinget med rødvin. Lad os få de regnskaber frem!

Der er i allerhøjeste grad sammenhæng mellem det, at man nu stjæler skatteydernes penge til, at partierne kan boltre sig, og så offentliggørelse af regnskaberne.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg vil godt spørge justitsministeren, om det skulle opfattes som en trussel, når ministeren begynder at konstatere, at der faktisk er flertal for to forslag, og at de måske skal kædes sammen. Det var lidt sådan, jeg opfattede det i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, da forslaget var til behandling sidste gang. Jeg opfattede det simpelt hen som en trussel fra partierne på hver side om, at hvis den ene part ville lade det ene forslag gå igennem, skulle den anden part også nok sørge for, at det andet forslag gik igennem, og derfor blev det aldrig til noget som helst.

Og når vi nu er så herligt enige med Det Radikale Venstre – det sker jo en gang imellem herinde, og jeg må indrømme, at jeg havde samme opfattelse, som hr. Jørgen Estrup havde, og som hr. Dohrmann havde: at det første indlæg, Socialdemokratiet kom med, var en fuld tilslutning til dette forslag – så vil jeg meget

anbefale hr. Jørgen Estrup, at vi eventuelt fremsætter sådan nogle forslag sammen. Det ville gøre os utroligt stærke, hvis Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre gik sammen om sådan nogle forslag. Så skal vi nok få de andre til at bøje sig.

(Kort bemærkning).

Jørgen Estrup (RV):

Det var jo trist. Vi er nogle stykker, der af og til tror for godt om Socialdemokratiet. Når det kommer til stykket, er det ikke meget mere end pæne ord, og det må vi så også i denne sag konstatere. Jeg er ked af, at jeg har rost Socialdemokratiet for en klar melding. Det vil jeg gerne trække tilbage. Det var en meget uklar melding. Det tror jeg vi alle sammen herefter er sikre på.

Det, der fik mig til at tro, at Socialdemokratiet havde givet et klart tilsagn, var, at hr. Frank Jensen meget åbenlyst sagde: Nu har vi set, hvad frivillighed kan føre til, og det kan ikke føre til noget, det har vi set i en 3-4 år. Men hvis man slår tilbage og ser på, hvad hr. Kaj Poulsen sagde i januar, så sagde han udtrykkeligt – og jeg citerer fra Folketingstidende 1986-87, spalte 5907:

»I øvrigt tror vi, at hvis dette bliver lovstof, bliver det mægtig svært at administrere, og derfor går vi ind for, at det skal ske ad frivillighedens vej.«

Det vil sige, at Socialdemokratiet enten ikke har nogen mening, eller også mener det, at det skal ske ad frivillighedens vej.

Dér vil vi gerne, tror jeg, have et klart svar på, hvad Socialdemokratiet egentlig så vil foreslå, for det er jo mægtig nemt at sige, at dette forslag kan man måske ikke gå ind for.

Vil Socialdemokratiet overhovedet tage initiativer på dette felt, eller vil man håbe på, at dette nok kan ende i den store krukke sammen med forslaget om tvangsbidrag, som vi alle sammen ved at Socialdemokratiet ikke går ind for?

Lad mig derefter sige til justitsministeren, som jeg da anerkender altid er Folketingets ydmyge tjener – jeg tror, det var de ord, der blev brugt – at justitsministeren kan jo altid fremsætte de forslag, justitsministeren ønsker at fremsætte; det er der vist ikke noget nyt i, uanset om justitsministeren mener, at der er konstateret et flertal eller ikke er konstateret et flertal.